

Відповідно до ст. 5 Закону України «Про державну реєстрацію геномної інформації людини» проводиться обов'язкова державна реєстрація геномної інформації. Прикладом може послужити пункти:

1) осіб, яким повідомлено про підозру у вчиненні умисних тяжких чи особливо тяжких злочинів проти основ національної безпеки України, життя, здоров'я, волі, честі, гідності, статевої свободи та статевої недоторканості особи;

Відповідно до ст. 6 Закону України «Про державну реєстрацію геномної інформації людини», добровільна державна реєстрація геномної інформації проводиться на підставі письмової заяви особи про відбір у неї біологічного матеріалу, проведення молекулярно-генетичної експертизи (дослідження) та внесення геномної інформації до Електронного реєстру, що вважається згодою цієї особи на обробку її персональних даних відповідно до Закону України «Про захист персональних даних».

Список використаних джерел

1. Наказ № 534 від 28.06.2023 «Про затвердження Інструкції з формування та ведення бази даних «Розшук» інформаційно-комунікаційної системи «Інформаційний портал Національної поліції України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1486-23#Text>.

2. Наказ №785 від 11.09.2001 «Про затвердження Інструкції про порядок функціонування дактилоскопічного обліку експертної служби МВС України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1066-01#Text>.

3. Закон України Про державну реєстрацію геномної інформації людини. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2391-20#Text>.

Ляшенко Олексій Миколайович,
аспірант Науково-дослідного
інституту публічного права

СТАДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ, ЩО ВЧИНЯЄТЬСЯ З ВИКОРИСТАННЯМ МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Широкомасштабне військове вторгнення Російської Федерації в Україну підвищило вразливість населення до потрапляння в ситуацію торгівлі людьми. Міграція виступає однією з суттєвих детермінант її організованих, передусім транснаціональних, форм, а з іншого – є необхідним елементом такої прибуткової сфери транснаціональної організованої злочинної діяльності, як торгівля людьми з метою їх кримінальної експлуатації [1, с. 351].

Протидія кіберзлочинності та торгівлі людьми є сьогодні одним з першочергових завдань, яке стоїть перед правоохоронними органами не тільки України, але й світу. Практика засвідчує, що обидва названі

напрями злочинної діяльності перебувають в активній фазі розвитку, а інколи навіть перетинаються, сприяючи утворенню взаємовигідних конгломератів злочинних угруповань. Останнє пояснюється почастилим застосуванням інформаційних технологій для вчинення злочинів торгівлі людьми, і, навпаки, – опануванням кіберправопорушниками нових прибуткових видів злочинного бізнесу, пов'язаного з «живим товаром» [2, с. 12].

Опитування респондентів свідчить про те, що складність виявлення та документування правоохоронними органами фактів вчинення торгівлі людьми, що вчиняється з використанням мережі Інтернет обумовлено такими факторами як: анонімність і неперсоніфікованість – 87 %; доступність та дистанційність – 83 %; транскордонний характер – 81 %; недосконалість нормативно-правового регулювання щодо виявлення та документування торгівлі людьми, що вчиняється з використанням мережі Інтернет – 79 %; інше – 67 %.

З огляду на поступове зміцнення позицій організованої злочинності, зумовлене підвищенням рівня її професіоналізму, технічної оснащеності, розширенням мережі транснаціональних та корумпованих зв'язків, існує нагальна потреба в розробленні якісно нових пропозицій та рекомендацій щодо тактичних основ протидії окремим видам злочинів, що вчиняються організованими групами та злочинними організаціями, які повинні ґрунтуватися на позитивному міжнародному досвіді правоохоронних органів та відповідати сучасним потребам практики [3, с. 348–349].

Таким чином, враховуючи особливості злочинів у сфері інформаційно-комунікаційних технологій, важливе значення для результативності їх виявлення та документування має значення стадій вчинення цього виду злочину.

Торгівля людьми, що вчиняється з використанням мережі Інтернет становить собою складний, багатоетапний процес, кожна стадія якого супроводжується певними діями, спрямованими, насамперед, на поставлення жертви в повну залежність від торгівця людьми і забезпечення досягнення основної мети – експлуатації.

Аналіз наукової літератури [4] та вивчення матеріалів практики свідчить про те, що торгівлі людьми, що вчиняється з використанням мережі Інтернет притаманні всі стадії цієї злочинної діяльності хоча з деякими особливостями, що передбачають використання інформаційних технологій на різних стадіях торгівлі людьми для:

вербування жертв (спеціально створенні веб-сайти; комп'ютерні соціальні мережі; дошки оголошень);

контролю та експлуатації жертв (онлайн-порностудії; мережні сховища; веб-сайти з надання послуг, пов'язаних з торгівлею людьми);

комунікації, (електронна пошта; мультимедійні засоби спілкування);

анонімності та безпечної передачі інформації в мережі;

одержання та відмивання коштів (електронні гроші; площадки, які можуть бути використані для легалізації).

Список використаних джерел

1. Севрук В. Г. Протидія злочинам, що вчиняються організованими групами і злочинними організаціями, які сформовані на етнічній основі: теорія та практика: монографія. Київ: «Видавництво Людмила», 2022. 1092 с.

2. Сокурєнко В.В. Актуальні питання діяльності правоохоронних органів у сфері протидії кіберзлочинності та торгівлі людьми. Актуальні питання протидії кіберзлочинності та торгівлі людьми. Харків, 2017. С. 12–15.

3. Павленко С.О. Основи оперативно-розшукової тактики: монографія. Київ: «Видавництво Людмила», 2022. 624 с.

4. Виявлення, попередження та розслідування злочинів торгівлі людьми, вчинених із застосуванням інформаційних технологій: навчальний курс / [А. Вінаков, В. Гузій, Д. Девіс, В. Дубина, М. Каліжєвський, О. Манжай, В. Марков, В. Носов, О. Соловйов]. К., 2017. 148 с.

Марків Тарас Олегович,

аспірант кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ

ОКРЕМІ ЗАСАДИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОТИДІЇ ОРГАНАМИ ДБР ЗЛОЧИНАМ, ЩО ВЧИНЯЮТЬ ОРГАНІЗОВАНІ ГРУПИ ТА ЗЛОЧИННІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Аналіз практики інформаційно-аналітичного забезпечення протидії злочинності дозволяє зробити однозначний висновок про те, що в сучасній Україні в системі правоохоронних органів використовувані організаційні підходи до налагодження та врегулювання цих відносин не є адекватними характеру і масштабам загроз національній безпеці з боку злочинності [1].

Слід констатувати, що основною причиною незадовільного стану інформаційно-аналітичного забезпечення протидії злочинам, що вчиняються організованими групами і злочинними організаціями є організаційно-правовий характер, що проявляється у відсутності